

Proloog

Soms vroeg Helena zich af of ze nog ogen had. Er kwam nooit een eind aan de duisternis die haar omringde. Eerst had ze gedacht dat er, als ze maar lang genoeg wachtte, een glimpje licht zou verschijnen, of dat er iemand zou komen. Hoelang ze echter ook wachtte, er kwam niets.

Alleen de eindeloze duisternis.

Ze had een lichaam, want ze voelde dat het haar als een kooi omvatte, maar zelfs met de grootste moeite en vastberadenheid kon ze er geen beweging in krijgen. Het zweefde maar wat, log en zonder ergens op te reageren, behalve wanneer het door een schok hevig verkrampde. Dan trok er vanuit haar nek een stroomstoot door haar heen die elke spier in haar lichaam krachtig deed samentrekken. Net zo snel als zo'n schok was gekomen, verdween hij weer. Dat was het enige waaraan ze het verstrijken van de tijd kon aflezen.

Ze kreeg die schokken om ervoor te zorgen dat haar spieren niet helemaal zouden wegteren terwijl ze in stasis verkeerde. Dat detail herinnerde Helena zich. Ze herinnerde zich dat ze hier als gevangene naartoe was gebracht, werd geconserveerd, maar dat op een dag iemand haar zou komen halen.

In het begin had ze de tijd tussen twee stroomstoten bijgehouden om te berekenen hoe vaak ze er een kreeg. Ze had de secondes geteld: tienduizend achthonderd. Elke drie uur, zonder uitzondering. Altijd hetzelfde. Daarna was ze het aantal schokken gaan bijhouden, maar toen dat getal maar bleef toenemen, was ze ermee gestopt. Ze wilde het liever niet weten.

Ze dwong zichzelf zich op andere dingen te concentreren dan op het wachten, de eindeloosheid, het donker. Wachten moest ze nu eenmaal, dus legde ze zichzelf een regime op om haar geest fris te houden. Ze stelde zich wandelingen voor, kliffen, de hemel. Ze bezocht alle plekken waar ze ooit had rondgelopen, dacht aan alle boeken die ze had gelezen.

Ze moest volhouden, alert blijven. Op die manier zou ze voorbereid zijn. Ze móest voorbereid zijn.

Ze weigerde zichzelf te laten wegwijnen.

